

Auguste Rodin ja hänen taiteensa

Muutamia Piirteitä

Auguste Rodin syntyi Parisissa v. 1840. — Lapsena oli hän arka-

luontoinen oleillen enimmäkseen yksikseen, ajatuksiinsa vaipuneena. Koulussa, ollessaan väliajoilla yksin luokkahuoneessa, nousi hän usein opettajan istuimelle pitämään tulisia puheita kuin olisi hän nähnyt edessään monilukuisen joukon, joka hartaana hänen esityksiään kuunteli. Jo 14 vuotiaana alkoi hän opiskelunsa piirustus- koulussa, jossa hänen ahkeruutensa, intonsa ja perinpohjaisuutensa herätti hämmästystä ja ihailua. Samaisessa koulussa oli myöskin muovailu-osasto, jonka töihin hän seuraavana vuonna yhtä kuumeisesti yhtyi. Näitten käytännöllisten

töitten ohella tutki hän vanhan ajan ja antiikin taidetta, joka viime mainittu häntä erittäin viehätti. Niukka toimeentulo pakotti hänet kuitenkin jo 18 vuotisena antautumaan käytännölliselle alalle, ansaitsemaan leipänsä erään koriste- maalarin palveluksessa. Näissäkin olosuhteissa piti hän taiteellisuutta silmämääränään, jatkaen edelleen tutkimuksiaan, etupäässä

Louvren museossa. Täällä oppi hän täydellisesti ymmärtämään veistotaiteen merkityksen ja aavistamaan, minä tekijänä se tulisi vastaisuudessa hänen elämässään olemaan. Ja niin varma oli hän kut-

somuksesta, ettei hän sanottavasti siitäkään masentunut, että arvostelijakunta hänen ensimmäisen veistoksensa hylkäsi. Hän tunsi vaistomaisesti voimansa ja kykynsä. Seurauksena vastoinkäymisestä oli kuitenkin se, että hän alkoi hiljaisuudessa työskennellä, laajasti ja perinpohjaisesti. Ri-

kastuttaakseen mielikuvitustaan luki hän klassillisia kirjailijoita ja viisaustieteilijöitä. Hän tahtoi syventyä kaikkiin inhimillisen elämän harrastuksiin ja ilmenemis-

muotoihin; mikään ei saanut olla hänelle vierasta. Samalla hän kuitenkin antoi täyden arvon käytännölliselle puolelle taiteessa; ja voipa melkein sanoa, että Rodin enemmän kuin kukaan muu on nähnyt vaivaa käytännöllisiä harjoituksia suorittaessaan. V. 1875 tutki hän taidetta Italian eri taidekeskuksissa sekä matkusti v. 1877 kautta Ranskan. — Tämän jälkeisestä

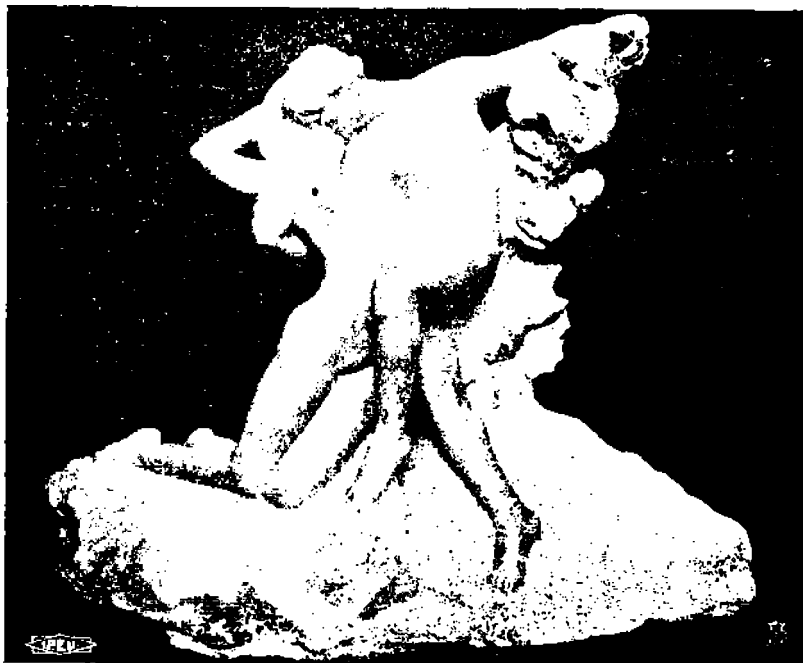

Auguste Rodin, Prinssi Paul Trubetzkoin veistämä

ajasta voidaan lukea hänen taide-
tuotantonsa varsinaisesti alkavan.
V. 1898 sai hän valmiiksi luonnok-
sensa Balzai-patsaaksi. Taidesa-
longin arvostelijakunta sen kuiten-
kin hylkäsi ja taiteilijan kimppuun
hyökättiin julkisuudessa hyvinkin
kiivaasti. Aikain kuluessa oli tai-
teilijan ympärille kuitenkin kasva-
nut sankka suosija- ja ystäväpiiri,

”Ajattelijaa”, joka kuuluu osana
eräeseen suurempaan taideluo-
maan. Marmoriveistoksessa ”Ke-
vät” on havaittavissa aaltomaiset,
tasasuhtaiset ääriiviivat ja miellyt-
tävä käsittelyn hempeys.

”Kaipuu”-veistoksessa ilmenee
jonkunverran aistillisuutta. ”Kyl-
pijä”-veistoksessa käy ilmi Rodi-
nille ominainen tapa käyttää taus-

Kevät

joka nyt vaikuttavana tekijänä as-
tui esiin alottaen taidetaistelun, jo-
ka sai koko Parisin jakaantumaan
kahteen vihollis-leiriin. Mutta ei
siinä kaikki: taistelun tuoksina le-
visi laajemmalle ja taiteilijan ni-
meä mainittiin kautta koko sivisty-
neen maailman...

Rodinun runsaasta taiteellisesta
tuotannosta mainitsemme tässä
vain jokusia veistoksia.

Taiteilijan pääteoksena pidetään
jättiläismäistä, pronssiin valettua

taa kulissina, josta itse veistos ul-
konee.

Ymmärtääksemme Rodinin tai-
detta, tulee meidän tuntea se maa-
perä, mistä se on kasvanut. Tulee
tällöin, joko tahtoen tai tahtomat-
taan, verranneeksi sitä antiikin tai-
teeseen ja huomaamaan, että Rodi-
nin suhtautuminen siihen on mo-
nessa suhteessa merkillinen; voisi-
pa miltei sanoa, että Rodinin käsi-
tys, joka samalla on sekä antiikin
uudistamista että kapinoimista sitä

vastaan, ratkaisee antiikin taideproblemin, jota viimeiset vuosisadat ovat turhaan yrittäneet ratkaista. Rodin kykeni osottamaan, mikä klassillisessa tyyliässä oli takaperoista ja epätäydellistä. Kuiten-

semmäksi käy antiikin ihailuni. Miten ovatkaan kreikkalaiset kauden käsittäneet, millä voimalla ja millä verrattomalla mestaruudella eivätkö olekin osanneet kauden kiveen vuolla. Katsokaa tä-

Kylpijä

kin kunnioitti ja ihaili hän antiikin taidetta, käsittäen sen valtavan vaikutuksen kautta aikojen. Tätä hänen antiikin ihailuaan todistavat mm. hänen omat sanansa: "Mitä enemmän vanhenen, sitä haaveelli-

tä patsasta. Miten eivätkö kaikki sen yksityiset osat kevyesti ja luonnollisesti yhdy yhdeksi ainoaksi kokonaisuudeksi. Se johtuu siitä, että kreikkalaiset eivät milloinkaan muovailleet yksityisosaa kokonai-

suudesta erotettuna, vaan aina piti-vät mielessään ja silmämääränään kokonaisuutta ja tasasuhtaisuutta.” — Lauseet sellaiset kuin edel-läsiteeratut ovat omiaan selvittä-mään Rodinin luonnetta ja hänen käsitystään taiteesta ja sen pää-määrästä; mutta ennenkaikkeaa va-laisevat ne hänen persoonallista suh-dettaan antiikin taiteeseen.

Käytännössä hän kuitenkin suu-resti poikkeaa antiikin tyylistä ja

osassa hänen teoksistaan vallitsee eittämättömän selvästi uusi, nyky-ajan suunta, josta voi sanoa, että se täyttää kuvaamataiteen kor-keimmatkin vaatimukset. Rodin on parisilaisen kulttuurin ihmeelli-sin tulos. Ja sitä on hän erittäin-kin rakkauten jumaloimisessaan ja nykyajan naista esittävässä teok-sissaan. Nykyajan Ranskalla ei ole taiteilijaa, joka syvällisemmin kuin Rodin tuntisi ranskattaren — joka on naisellisin kaikista naisis-ta, joka ei ole nerokas vaan henke-vä, joka ei ole siveellinen, vielä vä-hemmin sen vastakohta, — joka elää puhtaitten viettiensä mukaan. Tätä kaikkea kuvaa Rodin hänelle ominaisella tunteellisuudella, kes-kitetyin taidekeinoin. Jokaisessa naisen kuvassaan ilmituo hän rak-kauelämän. Nähdessään ilmeen, joka kiehtoi häntä, innostui hän heti sitä ikuistuttamaan. On usein väitetty, että Rodinin veistokset o-vat aistillisia. Hän itse kumooa

tällaiset väitteet seuraavasti: “Veistokseni aistillisia — en pidä siitä, että joistakin veistoryhmistä-ni käytetään tätä epämääräistä sa-naa. En ole mitään aistillisia veis-toksia tehnyt, en koskaan veistosta aistillisuus silmämääränä. Sitä to-sin eivät useimmat ymmärrä sen-vuoksi, etteivät he yleensäkään veistotaidetta ymmärrä, vaan etsi-vät veistoksesta aina joitakin kir-jallisia tai viisauksillisia aatteita. Veistos on muototaidetta. Olen ku-vannut ihmisruumista syleilyssä, kiihtymistilassa, olentoja, jotka painautuvat toisiinsa ja riistäyty-vät jälleen irti; mutta se on jotain aivan toista; liikkeelle saatettuja luonnonvoimia. Ja luonto on aina kaunis; ei koskaan inhoittava. Jos se meistä sellaiselta näyttää emme yksinkertaisesti ymmärrä luon-toa”. — Rodinin elämä, hänen työnsä? — Rodinin taiteilija-elä-mä, sanoo eräs hänen ystävästään, on loogillista; se on aineellisten olosuhteitten tulos. Se on elämää

ihmisen, joka jo aikaisemmasta nuoruudestaan saakka on huomannut porvarillisen maailmankatso-muksen mitättömyyden, joka sen valheet on paljastanut. Hänellä ei ole mitään järjestelmiä, hän kuulee luontoa, kysymättä koskaan, minkätähden. Ja tämä hänen tees-kentelemätön alkuperäisyytensä onkin hänen taideluomiensa ete-vyyden salaisuus, joka tekee ne kuolemattomiksi. R. V.